

до опрѣдѣленото за лѣгло мѣсто. Още прѣди да започнатъ голѣмитѣ студове, той се прибира въ гнѣздото си и се храни съ приготвената за това врѣме храна. Започне ли „дърво и камъкъ да се пука“, язовецътъ се сгушва, като поставя главата между прѣднитѣ си крака и заспива, но не дълбоко. Отъ врѣме на врѣме, въ топли дни, се събужда. Ако пролѣтътъ настѣпи рано, той излиза още прѣзъ януари или февруари, копае корени, съ които подкрѣпя силитѣ си, или търси да улови и си хапне нѣкоя полска мишка. Макаръ че зимниятъ сънъ на язовеца не е продължителенъ, но охраненото на есень животно, излиза на пролѣтъ съвършено измърсавѣло.

Мечката прѣкарва зимата също въ недълбокъ и съ прѣкъсвания сънъ. Прѣди да настѣпи студа, тя си приготви лѣговище въ нѣкоя пещера, хралупа или въ яма, която сама изкопава или само разширява. Често мечката си прави лѣгло въ такива гѣсти храсталаци, въ които човѣкъ не може да навлѣзе безъ брадва, а въ нѣкои случаи, макаръ и рѣдки, тя си настанява зимната квартира нѣколко метра надъ земята, между разклоненията на нѣкое дърво. Съ настѣпването на зимата, мечката се прибира въ лѣглото, но не заспива веднага. Отначало тя спи само нощъ, а денъ лежи будна, и колкото студътъ се усилва, толкова тя по-дълбоко заспива. Въ топли дни тя само дрѣме и много лесно може да се събуди, а въ мразовито врѣме човѣкъ може да се доближи до нея и дори трѣбва да я тласка, за да я събуди. Събудена отъ силенъ шумъ или грѣмъ отъ пушка, мечката става, напуска лѣговището си и почва да скита. Понеже трѣбва да се храни, тя става безстрашна, напада на добитъка и дори на хора. Та-